

KAPITEL 1

Krig. På et tidspunkt syntes nogle af medlemmerne af Kirin Tor, den sammenslutning af magikere der regerede den lille bystat Dalaran, at det var som om planeten Azeroth aldrig havde kendt til andet end konstante blodsudgydelser.

Inden Lordaeron-Alliancen blev dannet, måtte man hele tiden leve med truslen fra de modbydelige trolde, og da menneskene langt om længe havde fået bugt med dem, blev de hjemsogt af den første bølge af orker der kom væltende ud af en uhyggelig flænge i selve universets stof.

I begyndelsen var der intet der kunne stoppe de uhyrlige orkers fremmarch, men lidt efter lidt blev det der havde tegnet til at blive en ren massakre på Alliancens hære, til en ulidelig udmattelseskrig. Begge sider led store tab, tilsyneladende uden nogen særlig god grund. I årevis kunne Kirin Tor ikke forudse nogen ende på krigen.

Men langt om længe vendte krigslykken. Det lykkedes Alliancen at tvinge Hordens styrker tilbage og til sidst tilføje dem det afgørende nederlag. Ikke engang orkernes mægtige høvding, den legendariske Orgrim Doomhammer, kunne stille noget op mod Alliancens fremadtrængende herskare og måtte til sidst kapitulere.

Bortset fra nogle få ubesejrede klaner blev de overlevende orker samlet i enklaver der var under skarp bevogtning af Ridderne af Sølvhåndens Orden.

For første gang i mange, mange år så det ud som om freden var inden for rækkevidde.

Medlemmerne af Kirin Tors Øverste Råd var dog stadig lidt urolige, og det var grunden til at de havde aftalt at mødes i Himmelsalen. Navnet skyldtes at salen ikke var omgivet af vægge, men i stedet af en

kæmpemæssig himmel der hele tiden ændrede sig. Skyer, lys og mørke fór forbi de forsamlede magikere som om tidens hastighed var blevet sat i vejret. Det eneste ved salen der virkede håndgribeligt, var det grå stengulv med det funkulende diamand-symbol som repræsenterede de fire elementer.

Magikerne selv gjorde heller ikke sagen bedre, for de var alle iført en mørk kappe der ikke alene skjulte deres ansigt, men også deres skikkelse, og det var som om de svajede i takt med himlens bevægelser, så man næsten kunne tro at de også kun var illusioner. Selvom der var både mænd og kvinder til stede, sås det kun når en af dem sagde noget, for så blev vedkommendes ansigt delvist synligt, omend det stadig var temmelig utydeligt.

Mødet havde seks deltagere, Kirin Tors seks ledende, men ikke nødvendigvis dygtigste magikere. Kirin Tors ledere blev valgt ud fra mange forskellige kriterier, og styrken af deres magiske evner var kun et af dem.

„Der foregår et eller andet i Khaz Modan,“ erklærede den første med tordenrøst; hans skæggede ansigt blev synligt et ganske kort øjeblik. Der flød en stjernevimmel gennem hans krop. „I eller i nærheden af de grotter og tunneler hvor Dragonmaw-klanen holder til.“

„Fortæl os noget vi ikke allerede ikke ved i forvejen,“ hvæste den anden, en kvinde der sandsynligvis var ret højt oppe i årene, men som stadig havde en stærk vilje. Et øjeblik lyste månen gennem hendes hætte. „Orkerne i Khaz Modan er nogle af de sidste der holder stand, nu da Doomhammers krigere har overgivet sig og høvdingen selv er forsvundet.“

Den første magiker blev tydeligvis temmelig fornærmet, men han beherskede sig og svarede roligt: „Udmærket! Måske vil det interessere jer mere at høre at Deathwing er begyndt at røre på sig igen.“

Den besked fik resten af magikerne til at røre uroligt på sig, også den ældre kvinde.

Pludselig blev nat til dag, men det ignorerede magikerne fuldstændig, for det var de så vant til når de befandt sig i salen. Skyerne drev forbi hovedet på den tredje magiker, der tydeligvis ikke troede på det der lige var blevet sagt.

„Deathwing er jo død!“ erklærede han; han var den eneste af rådsmedlemmerne der virkede korpulent. „Det er flere måneder siden

han styrtede i havet efter at dette råd og nogle af vore stærkeste folk gav ham dødsstødet! Så store kræfter kan ingen drage, ikke engang Deathwing, modstå!“

Nogle af de andre nikkede, men den første fortsatte. „Og hvor blev liget af? Deathwing var ikke en hvilken som helst drage. Allerede inden goblinerne satte et panser af adamantium-plader fast på hans skæl, udgjorde han en så stor trussel at selv Horden blegner i sammenligning ...“

„Men har du beviser for at han stadig lever?“ sagde en kvinde der tydeligvis var i sin ungdoms vår. Hun havde ikke så stor erfaring som de andre, men alligevel opfyldte hun kriterierne for at blive medlem af Rådet. „Har du?“

„To røde drager er fundet dræbt, to af Alexstraszas unger. De er blevet flået fra hinanden på en måde som kun en af deres artsfæller – en umådelig stor én af slagsen – ville kunne gøre.“

„Der findes da andre store drager.“

Med ét blev det uvejrligt; lynene blinkede, og regnen fossede ned oven over magikerne, dog uden at ramme hverken dem eller gulvet.

Uvejret drev over i løbet af et øjeblik, hvorefter solen atter skinne-

de. Det første medlem af Rådet værdigede dog ikke det dramatiske omslag i vejret det mindste blik. „Du har tydeligvis aldrig set Deathwings værk, for så ville du aldrig sige sådan.“

„Måske er det virkelig sandt hvad du siger,“ indskød den femte; antydningen af et elverlignende ansigt kom til syne og forsvandt igen endnu hurtigere end uvejret. „Og i så fald er det naturligvis vigtigt. Men det kan vi ikke bekymre os om lige nu. Hvis han stadig lever og er begyndt at gå til angreb på sin største rivals afkom, så kommer det da kun os til gode. Alexstrasza bliver jo stadig holdt til fange af Dragonmaw-klanen, og det er hendes unger orkerne i årevis har brugt til at sprede død og ødelæggelse med overalt i Alliancen. Har vi da allerede glemt den tragedie der ramte Kul Tiras' Tredje Flåde? Det tvivler jeg stærkt på at storadmiral Daelin Proudmoore nogensinde gør. Han mistede trods alt sin ældste søn og resten af besætningerne på de seks store skibe da de røde uhyrer kastede sig over dem. Proudmoore vil sikkert give Deathwing en medalje hvis det viser sig at han virkelig er ansvarlig for de to dragers død.“

Disse ord blev ikke modsagt, ikke engang af den første magiker. Det eneste der havde været tilbage af de prægtige krigsskibe, var nogle træsplinter og et par sønderflængede lig. Det havde tjent storadmiral Proudmoore til ære at han uden at ryste på hånden straks havde befalet at der skulle bygges nye skibe som erstatning for dem der var blevet tilintetgjort, og straks havde kæmpet videre.

„Og som jeg sagde før kan vi ikke bekymre os om den sag lige nu når der er så mange andre mere presserende problemer vi skal tage os af.“

„Er det Alterac-krisen du mener?“ brummede den skæggede magiker. „Hvorfor skal vi bekymre os mere om balladen mellem Lordaeron og Stromgarde end om at Deathwing måske er vendt tilbage?“

„Fordi Gilneas nu har også er blevet blandet ind i sagen.“

Igen rørte de andre magikere uroligt på sig, selv den sjette, der endnu ikke havde sagt noget. Den korpulente magiker trådte et skridt hen mod elverskikkelsen. „Hvad rager to andre kongerigers skærmysler om den sølle stump land overhovedet Genn Greymane? Gilneas ligger helt ude på spidsen af den sydlige halvø, længere væk fra Alterac end alle andre riger i Alliancen!“

„Behøver du virkelig spørge om det? Greymane har hele tiden prøvet at blive leder af Alliancen selvom han holdt sine tropper tilbage lige indtil orkerne til sidst angreb hans egne grænser. Den eneste grund til at han opfordrede Kong Terenas af Lordaeron til at skride til handling, var at det ville svække Lordaeron militært. Hovedårsagerne til at Terenas stadig er Alliancens leder, er vor indsats og det at han åbent bliver støttet af storadmiral Proudmoore.“

Alterac og Stromgarde var to naboriger der havde været på kant med hinanden lige siden krigen brød ud. Thoras Trollbane fra bjerglandet Stromgarde havde støttet Lordaeron-Alliancen med alle sine styrker. Da Stromgarde havde Khaz Modan som nabo, havde det været oplagt at landet skulle bidrage til en fælles styrke. Der var heller ingen der kunne diskutere med Trollbanes dygtige krigere. Det var deres fortjeneste at orkerne ikke havde rendt en stor del af Alliancen over ende i løbet af krigens allerførste uger, og så ville det hele have set noget mere sort ud.

Alteracs kong Perenolde, derimod, havde ganske vist talt meget om hvor god og retfærdig sagen var, men han havde ikke bidraget nær så

gavmildt med tropper. På samme måde som Gilneas havde Alterac kun ydet et symbolsk bidrag, men hvor Gilneas' Genn Greymane havde holdt sig tilbage på grund af sine egne ambitioner, sagde rygterne at kong Perenolde fra Alterac havde gjort det fordi han var bange. Selv i Kirin Tor havde man helt fra starten diskuteret om Perenolde havde tænkt sig at slå en handel af med Orgrim Doomhammer i fald Alliancen ikke kunne modstå Hordens uophørlige angreb.

Denne mistanke havde vist sig at være velbegrunderet. Perenolde havde ganske rigtigt forrådt Alliancen, men denne niddingsdåd blev der heldigvis hurtigt reageret på. Da Lordaerons kong Terenas fik nys om sagen, rykkede han straks sine tropper ind i Alterac og erklærede undtagelsestilstand i landet. Fordi der var udbrudt krig, var der på det tidspunkt ingen der beklagede sig over det, og da slet ikke Stromgarde. Nu da der var fred igen, var Thoras Trollbane begyndt at forlange at Stromgarde til gengæld for sine ofre skulle have hele den østlige del af det svigefulde naborige.

Men sådan så Terenas ikke på den sag. Han fastholdt at man enten skulle indlemme Alterac i hans eget rige eller indsætte en ny og mere fornuftig konge på tronen ... og helst én der var venligt stillet over for Lordaeron. Men Stromgarde havde trods alt været Lordaeron en god og loyal forbundsfulle under krigen, og alle vidste hvor stor respekt Thoras Trollbane og Terenas havde for hinanden. Det var derfor det var så trist at der var kommet en kurre på tråden imellem dem.

Gilneas, derimod, havde ingen forpligtende venskabsbånd med nogen af de involverede lande; landet havde altid udskilt sig fra de andre riger i den vestlige verden. Både Kirin Tor og kong Terenas vidste at når Gilneas' Genn Greymane prøvede at blande sig, var det ikke alene for selv at få større anseelse, men muligvis også for at gøre sit eget rige større. En af kong Perenoldes nevøer var flygtet til Gilneas efter forræderiet, og rygtet sagde at Greymane prøvede at få denne mand indsat på Alteracs trone. En base i Alterac ville give Gilneas adgang til ressourcer som de sydlige kongeriger ikke havde og desuden en undskyldning for at sende sine mægtige skibe ud på The Great Sea. Det ville så trække søfartsnationen Kul Tiras ind i sagen, da dette land lagde stor vægt på at være førende maritimt.

„Det vil splitte Alliancen ...“ mumlede den unge troldkvinde, der talte med kraftig accent.

„Så vidt er det endnu ikke kommet,“ pointerede elvermagikeren, „men det gør det måske snart. Derfor har vi ikke tid til at tage os af dragerne. Hvis Deathwing lever og har valgt at genoptage sit vendetta mod Alexstrasza, så for min skyld gerne. Jo færre drager der findes her i verden, jo bedre. Deres æra er trods alt forbi.“

„Jeg har hørt,“ sagde en tonløs stemme som ikke kunne kønsbestemmes, „at elvere og drager engang var forbundsfæller, ja, ligefrem venner, der respekterede hinanden.“

Elveren vendte sig mod den sidste af magikerne, en slank, høj skikkelse der nærmest kun var en skygge. „Jeg kan forsikre dig for at det ikke er andet end et rygte. Vi kunne ikke drømme om at have noget med de uhyrer at gøre.“

Skyerne og solen veg for stjernerne og månen. Den sjette magiker bukkede let, nærmest undskyldende. „Jeg har åbenbart hørt forkert. Om forladelse.“

„Du har ret i at det er vigtigt at sørge for at der falder ro over den politiske situation,“ brummede den skæggede magiker til elveren. „Og jeg er enig i at det må prioriteres højt. Men alligevel kan vi ikke bare ignorere det der sker i Khaz Modan! Uanset om jeg har ret eller ej med hensyn til Deathwing, så udgør orkerne en trussel mod os alle lige så længe de holder dragedronningen fanget!“

„Vi har brug for en observatør,“ indskød den ældste troldkvinde. „En der kan holde øje med hvad der foregår, og som kun alarmerer os hvis situationen bliver kritisk.“

„Men hvem skal det være? Vi kan jo ikke undvære nogen lige nu!“

„Der er én.“ Den sjette magiker trådte et skridt frem. Selvom magikeren tog ordet, var ansigtet i skygge. „Rhonin ...“

„Rhonin?!“ udbrød den skæggede magiker. „Rhonin? Efter den katastrofe der skete under hans sidste mission? Han skulle ikke engang have lov til at bære magikerdragten! Han gør større skade end gavn!“

„Han er ustabil,“ nikkede den ældste kvinde.

„En enspænder,“ mumlede den korpulente magiker.

„Utroværdig.“

„Forbryder!“

Den sjette ventede indtil alle de andre havde givet deres mening til kende og nikkede så langsomt. „Og desuden er han den eneste dygtige magiker vi kan undvære i denne kritiske stund. I øvrigt er det en

ganske enkel opgave der kun går ud på at observere. Han kommer slet ikke i nærheden af noget brændpunkt. Han får til opgave at overvåge situationen og melde tilbage, det er det hele.“ Da der ikke blev protesteret yderligere, tilføjede den anonyme magiker: „Jeg er sikker på at han har taget ved lære.“

„Det må vi sandelig håbe,“ mumlede den ældste troldkvinde. „Det er meget muligt at han fuldførte sin sidste mission, men det kom til at koste de fleste af hans kammerater livet!“

„Denne gang skal han være alene; han får kun følgeskab af en stifter der skal føre ham hen til udkanten af de områder som kontrolleres af Alliancen. Han skal end ikke ind i Khaz Modan. Han kommer til at observere på afstand ved hjælp af en seerkugle.“

„Det lyder enkelt og ligetil,“ sagde den unge kvinde. „Selv for Rhonin.“

Elveren nikkede bestemt. „Så lad os nå til enighed i denne sag så vi kan få den uddebatteret. Måske er vi så heldige at Deathwing æder Rhonin, får ham i den gale hals og bliver kvalt, for så er vi af med dem begge.“ Han lod blikket glide hen over de andre og tilføjede så: „Og nu insisterer jeg på at vi koncentrerer os om Gilneas' indblanding i Alterrac-sagen og finder ud af hvilken rolle vi skal spille for at få problemerne løst ...“

Han stod ligesom han havde gjort i de sidste to timer, koncentreret og med bøjet hoved og lukkede øjne.

Det eneste der oplyste kammeret, var et svagt lysskær der tilsyneladende ikke kom noget sted fra.

Der var i øvrigt ikke noget videre at kigge på. Ude i siden stod en stol som han ikke havde siddet på, og på den tykke stenvæg omme bag ham hang en gobelin hvorpå der var syet et snirklet, alvidende, gyldent øje på violblå baggrund. Neden under øjet var der tre daggerter, ligeledes af guld, med odden nedad. Dalarans fane og våbenskjold havde været Alliancens symboler under krigen, også selvom det ikke var alle medlemmer af Kirin Tor der havde udført deres pligter lige pligtskyldigt.

„Rhonin ...“ lød en tonløs stemme; det var som om den på samme tid kom alle steder fra og ingen steder fra.

Rhonins usædvanlig grønne øjne kiggede ud i mørket gennem en

tyk, ildrød hårmanke. Han havde engang fået næsen brækket af en anden lærling, men på trods af sine evner havde Rhonin aldrig ulejliget sig med at få den ordnet. Alligevel var hans ydre ikke utiltalende, han havde en markeret kæbe og regelmæssige ansigtstræk. Hans ene øjenbryn var altid løftet, og det gav ham et fandenivoldsk, trodsigt ansigtsudtryk der mere end én gang havde givet ham ballade i forhold til hans foresatte, og det blev ikke bedre af at det passede fint til hans attitude.

Rhonin var høj, slank og klædt i en elegant, midnatsblå troldmandsdragt, så alt i alt var han et imponerende syn, selv blandt andre troldmænd. Han virkede ikke direkte uregerlig, selvom hans forrige mission havde kostet fem brave mænd livet. Han stod med rank ryg og kiggede ud i mørket mens han ventede på at den anden magiker henvendte sig til ham.

„Du har hidkaldt mig. Jeg har ventet,“ hviskede troldmanden med den flammerøde hårpragt en anelse utålmodigt.

„Det var uundgåeligt. Jeg var også selv nødt til at vente indtil sagen blev bragt op af en anden.“ En høj, kutteklædt skikkelse viste sig delvist i halvmørket – det var det sjette medlem af Kirin Tors Øverste Råd. „Og det blev den.“

For første gang kom der et ivrigt glimt i Rhonins øjne. „Hvad så med min bod? Har jeg udstået min prøvetid?“

„Ja. Du har fået tilladelse til at vende tilbage til vore rækker ... på betingelse af at du straks påtager dig en vigtig opgave.“

„Har de stadig så stort tiltro til mig?“ Den unge magikers stemme blev bitter. „Efter at de andre døde?“

„Du er den eneste de har.“

„Det lyder mere realistisk. Det kunne jeg have sagt mig selv.“

„Tag dem her.“ Den ansigtsløse magiker holdt en slank, behandsket hånd frem med håndfladen opad. Oven over hånden viste der sig med ét to glimtende genstande – en ganske lille smaragdgrøn kugle og en guldring med en sort ædelsten.

Rhonin rakte også hånden frem ... og de to genstande dukkede op oven over den. Han greb dem og granskede dem nøje. „Seerkuglen kan jeg genkende, men ikke ringen. Det virker som om den besidder en stor kraft, men jeg vil gætte på at den ikke er aggressiv.“

„Du er kløgtig, og det er derfor jeg valgte at tage din sag op, Rhonin.

Du ved hvad kuglen skal bruges til, og ringen fungerer som beskyttelse. Du skal bevæge dig ind i et rige hvor der stadig findes orkhekesemestre. Denne ring vil gøre det svært for dem at spore dig. Desværre vil den også gøre det vanskeligt for os at overvåge dig.“

„Jeg skal altså arbejde alene.“ Rhonin smilede skævt til sin mentor. „Så er der også mindre risiko for at jeg bliver skyld i endnu flere dødsfald ...“

„Helt alene bliver du ikke, i hvert fald ikke under rejsen ud til Hasic. Du bliver ledsaget af en stifinder.“

Rhonin nikkede, selvom han ikke brød sig om at blive ledsaget, og da slet ikke af en stifinder. Rhonin gik ikke godt i spænd med elvere. „Du har endnu ikke fortalt mig hvad min mission går ud på.“

Den ansigtsløse magiker lænede sig tilbage, som i en kæmpemæssig stol Rhonin ikke kunne se. Magikeren lagde håndfladerne sammen og ledte lidt efter de rette ord. „Kirin Tor ... har ikke behandlet dig mildt, Rhonin. Nogle af rådsmedlemmerne overvejede endda at forvise dig fra vore rækker for altid. Du er nødt til at gøre dig fortjent til at komme tilbage, og for at gøre det skal du fuldføre denne mission til punkt og prikke.“

„Du får det ikke til at lyde let.“

„Det drejer sig om drager ... og noget som de mener at kun en med dine ... evner kan klare.“

„Drager ...“ Rhonin gjorde store øjne, og til trods for at han for det meste godt kunne virke arrogant, vidste han at han i det øjeblik mest af alt lød som en uerfaren lærling.

Drager ... alene ordet indgød ærefrygt blandt de fleste unge magikere.

„Ja, drager.“ Rhonins mentor lænede sig frem. „Tag endelig ikke fejl, Rhonin. Du og Rådet er de eneste der må kende til denne mission. Ikke engang den stifinder der skal vise dig vej, og heller ikke kaptajnen på det skib der skal føre dig til Khaz Modans kyst, må vide noget. Hvis det kommer frem hvad vi vil have dig til, risikerer vi at alle vore planer strander.“

„Men hvad er det da jeg skal?“ Rhonins grønne øjne strålede. Det ville blive en uhyre farefuld færd, men belønningen var også stor. Han ville komme tilbage til magikernes rækker og ville desuden vinde stor hæder. Der var ikke noget der fremmede en magikers karriere

i Kirin Tor så hurtigt som rygget, selvom ingen i Det Øverste Råd nogen sinde ville indrømme det.

„Du skal rejse til Khaz Modan,“ sagde den anden med nogen tøven, „og når du er kommet frem, skal du befri orkernes fange, dragedronningen Alexstrasza ...“

KAPITEL 2

Vereesa brød sig ikke om at vente. De fleste troede at alle elvere besad en engels tålmodighed, men unge elvere som Vereesa, der for kun et år siden var blevet færdig med sin læretid som stifinder, mindede på dette punkt meget om et menneske. Hun havde ventet tre dage på en magiker som hun skulle ledsage til Hasic, en af The Great Seas østlige havnebyer. For det meste havde hun lige så stor respekt for magikere som alle andre elvere havde for mennesker, men netop dette menneske irriterede hende grænseløst. Vereesa længtes efter at vende tilbage til sine søskende og hjælpe dem med at nedlægge hver og én af de orker der endnu ikke havde overgivet sig, og sende de morderiske bæster i døden sådan som de havde fortjent. Stifinderen havde ikke regnet med at hendes første større opgave ville gå ud på at spille barnepige for en mimrende og distræt gammel troldmand.

„Én time mere,“ mumlede hun. „Én time mere, så tager jeg af sted.“

Vereesas blanke, kastanjebrune elverhest prustede en anelse. Efter mange generationers avl havde elverne fremelsket et dyr der var menneskets hest langt overlegen; det mente Vereesas folk i hvert fald. Hoppen var i fuldkommen harmoni med sin rytter, og det som de fleste andre ikke ville have regnet for andet end et lille prust, fik straks stifinderen på benene. Hun havde allerede lagt en lang pil til rette på sin bue.

Men skoven omkring Vereesa virkede rolig, alt åndede fred og ingen fare, og så langt inde i Lordaeron-Alliancens område var det højst usandsynligt at man ville blive angrebet af orker eller trolde. Elveren kastede et blik i retning af den lille kro hvor hun og magikeren skulle mødes, men bortset fra en staldknægt der kom bærende på en favnfuld hø, kunne hun ikke se nogen. Alligevel sænkede hun ikke sin

bue. Hendes hest gav næsten aldrig lyd fra sig medmindre der var fare på færde. Røvere, måske?

Langsomt bevægede Vereesa sig rundt i en cirkel. Vinden blæste noget af hendes lange, sølvhvide hår ind i ansigtet på hende, men ikke så meget at hendes skarpe syn blev generet. De mandelformede øjne der havde samme farve som den klareste blå himmel, registrerede selv den mindste bevægelse i løvet, og de lange, spidse ører der stak ud gennem hendes tykke hår, kunne sågar opfange lyden af en sommerfugl der landede på en blomst i nærheden.

Og hun kunne stadig ikke finde nogen årsag til hoppens advarselslyd.

Måske havde Vereesa fået skræmt det farlige væk. Som alle elvere vidste hun at hun var et temmelig imponerende syn. Hun var højere end de fleste mennesker, og hun var klædt i knælange læderstøvler, mosgrønne bukser og bluse og en nøddebrun rejsekappe. Et par handsker der næsten nåede op til albuerne, beskyttede hendes hænder samtidig med at hun ubesværet kunne bruge sin bue og sværdet der hang ved hendes side. Uden på blusen havde hun en kraftig brystplade der var fastgjort til hendes slanke, men alligevel feminine krop. En af de lokale henne på kroen havde begået den fejl at kommentere de kvindelige sider ved hendes udseende samtidig med at han helt overså de militære. Fordi han var beruset og ellers muligvis ville have holdt sine sjofle kommentarer for sig selv, havde Vereesa nøjedes med at brække et par af hans fingre.

Hoppen prustede igen. Stifinderen stirrede på sin hest og skulle lige til at irttesætte den.

„Du må så være Vereesa Windrunner,“ sagde en dyb mandsstemme omme bag hende.

Inden manden nåede at sige mere, havde Vereesa sat pilespiden direkte på hans hals. Hvis hun gav slip på pilen, ville den gå lige igennem den fremmedes hals og ud på den anden side.

Det lod dog ikke til at imponere manden synderligt. Elveren så op og ned ad ham – ikke nogen helt ubehagelig opgave, det måtte hun indrømme – og det gik op for hende at han måtte være den magiker som hun havde ventet på. Det forklarede i hvert fald hvorfor hendes hest havde opført sig så besynderligt, og hvorfor hun selv ikke havde kunnet fornemme hans tilstedeværelse før nu.

„Er du Rhonin?“ spurgte Vereesa endelig.

„Ser jeg da ikke ud som du havde regnet med?“ svarede han med blot en antydning af et drilsk smil.

Hun sænkede buen og slappede en anelse af. „De sagde en magiker; intet andet, menneske.“

„Og det eneste jeg fik at vide, var at du var en elverstifinder.“ Han sendte hende et blik der var lige ved at få Vereesa til at hæve buen igen. „Så på den måde står vi altså lige.“

„Ikke helt. Jeg har ventet her i tre dage! Tre værdifulde dage er gået til spilde!“

„Det var uundgåeligt. Der skulle gøres forberedelser,“ sagde troldmanden bare.

Vereesa gav op. Som de fleste mennesker tænkte også Rhonin kun på sig selv. Hun tænkte at hun sikkert skulle være glad for at hun ikke havde måttet vente endnu længere. Det var utroligt at Alliancen overhovedet havde været i stand til at besejre Horden når der var så mange af Rhonins type blandt deres krigere.

„Nå, men hvis du vil til Khaz Modan i rette tid, må vi hellere tage af sted med det samme.“ Elveren kiggede om bag ham. „Hvor er din hest?“

Vereesa regnede halvt om halvt med at Rhonin ville sige til hende at han ingen havde, fordi han havde transporteret sig hele vejen her til ved hjælp af sine utrolige kræfter ... men hvis det havde været tilfældet, ville han jo ikke have haft brug for hende til at vise vej hen til skibet. Som magiker havde han uden tvivl imponerende evner, men han havde også sine begrænsninger. Og ud fra den smule hun vidste om hans mission, havde hun desuden en mistanke om at han ville få brug for alt hvad han havde, bare for at holde sig i live. Khaz Modan var ikke noget indbydende sted. Hun havde hørt at orkernes telte var udsmykket med kranierne fra mange brave krigere, og at luftrummet konstant blev patruljeret af drager. Nej, der ville Vereesa nødig hen uden en hær ved sin side. Hun var ikke nogen kujon, men hun var heller ikke dum.

„Den står bundet ved et vandtrug henne ved kroen så den kan få noget at drikke. Jeg har allerede redet langt i dag, skønjomfru.“

Vereesa ville muligvis være blevet smigret over den høflige tiltaleform, hvis ikke det havde været for Rhonins sarkastiske tonefald.

Hun bed irritationen i sig og vendte sig mod sin egen hest, lagde buen og pilen på plads og begyndte så at gøre dyret klar til rideturen.

„Min hest kunne godt bruge endnu et par minutters hvile,“ sagde magikeren, „og det kunne jeg også.“

„Du skal snart få lært at sove i sadlen ... og det tempo jeg sætter i starten vil desuden tillade din hest at genvinde kræfterne. Vi har allerede ventet alt for længe. Det er nok de færreste skibsbesætninger der har lyst til at sejle til Khaz Modan alene til ære for en magiker der blot skal ud på en observationsopgave – og det gælder også søfolkene fra Kul Tiras. Hvis du ikke snart når ud til Hasic, kan det være at de i stedet vælger en opgave der er mere vigtig og mindre livsfarlig.“

Til Vereesas lettelse protesterede Rhonin ikke. I stedet rynkede han panden, vendte om og gik tilbage mod kroen. Hun kiggede efter ham og håbede at hun ikke ville blive fristet til at hugge hovedet af ham inden deres veje skiltes.

Vereesa syntes Rhonins mission var lidt mystisk. Khaz Modan udgjorde ganske vist stadig en trussel på grund af orkerne og deres drager, men Alliancen havde andre og mere erfarne observatører i og omkring området. Hun havde en mistanke om at Rhonins mission var meget betydningsfuld, for ellers ville Kirin Tor aldrig have sat så meget på spil for den arrogante trolldmand. Men havde de nu også overvejet sagen godt nok da de valgte ham? De måtte da have én der var dygtigere – og mere troværdig. Der var noget ved denne magiker, noget uforudsigeligt der kunne vise sig at blive katastrofalt.

Elveren prøvede at ryste tvivlen af sig. Kirin Tor havde truffet sit valg i denne sag, og Alliancens ledelse havde tydeligvis været enige med dem, for ellers var hun ikke blevet sat til at vise ham vej. Hun måtte hellere skubbe alle sine bekymringer fra sig. Det eneste hun skulle, var at føre Rhonin hen til skibet, og derefter kunne hun tage hjem. Hvad han så siden gjorde eller ikke gjorde havde overhovedet ikke noget med hende at gøre.

Rhonin og Vereesa red i fire dage og blev ikke på noget tidspunkt truet af noget der var farligere end et par irriterende insekter. Hvis omstændighederne havde været anderledes, havde turen måske ligefrem været helt idyllisk, rent bortset fra at de i al den tid stort set ikke vekslede to ord med hinanden. For det meste generede det ikke Rho-

nin; han koncentrerede sig om den farlige opgave der var forude. Så snart Alliancens skib havde ført ham til Khaz Modans kyst, ville han være alene i et rige der ikke alene myldrede med orker, men også blev patruljeret fra luften af de drager som orkerne havde underlagt sig. Selvom Rhonin ikke var nogen kryster, havde han ikke lyst til at blive tortureret og få en langsom og pinefuld død. Derfor havde hans mentor fra Kirin Tors Øverste Råd oplyst ham om Dragonmaw-klanens seneste kendte bevægelser. Orkerne fra Dragonmaw-klanen var sikkert i højeste beredskab, især hvis det var sandt at den sorte drage, Deathwing, virkelig levede, sådan som Rhonin havde fået at vide.

Men selvom Rhonins mission virkede meget farefuld, havde han ikke den mindste lyst til at vende om. Han havde fået en chance for ikke alene at gøre skaden god igen, men også for at stige i graderne inden for Kirin Tor. Derfor ville han for altid være dybt taknemlig mod sin mentor, som han kun kendte under navnet Krasus. Det var helt sikkert et falsk navn, men mange af Rådets medlemmer brugte falske navne. Dalarans mestre blev udvalgt i hemmelighed, deres medlemskab af Rådet var kun kendt af de andre medlemmer, ikke engang af deres nærmeste familie. Rhonins mentors stemme kunne umuligt være hans rigtige stemme ... hvis han da overhovedet var en mand.

Man kunne godt gætte sig til hvem nogle af Det Øverste Råds medlemmer var, men Krasus' sande identitet var stadig en gåde for den snu Rhonin. I bund og grund var den unge trolldmand dog efterhånden ligeglad med hvem Krasus var, rent bortset fra at det kun var igennem ham at han kunne få sine drømme til at gå i opfyldelse.

Men det ville aldrig ske hvis Rhonin ikke nåede frem til skibet i rette tid. Han lænede sig frem i sadlen og spurgte: „Hvor langt er vi fra Hasic?“

Uden at vende sig svarede Vereesa med tonløs stemme: „Mindst tre dagsrejser. Bare rolig; med denne fart skal vi nok nå frem i tide.“

Rhonin lænede sig tilbage igen. Det var så enden på den samtale; det var kun anden gang i dag de havde talt sammen. Det eneste der på nogen måde kunne være værre end at rejse sammen med en elver, ville være at følges med en af de mutte Riddere af Sølvhåndens Orden. Selvom paladinerne altid var utrolig høflige, lagde de aldrig skjul på at magi efter deres mening var et nødvendigt onde som man af og til var nødt til at gøre brug af, men som de til enhver tid foretrak at

klare sig uden. Den sidste paladin Rhonin havde mødt, havde gjort det helt klart at han mente, at Rhonins sjæl efter døden var dømt til evigt mørke ligesom dæmonerne i de gamle sagn. Og det uanset hvor ren Rhonins sjæl ellers måtte være.

Eftermiddagssolen begyndte at synke ned bag trætoppene mens den skabte kontrast mellem de lyse områder og de mørke skygger mellem træerne. Rhonin havde håbet at de ville nå frem til skovbrynet inden mørkets frembrud, men det var tydeligvis ikke muligt. Ikke for første gang prøvede han at huske hvordan kortet over Lordaeron så ud, dels for at finde ud af hvor de var, og dels for at efterprøve det hans stifinder havde sagt om at de ville nå frem til skibet i rette tid. Hans forsinkelse havde været uundgåelig; den skyldtes at han skulle skaffe de nødvendige forsyninger og det rette udstyr. Han håbede bare at det ikke ville bringe hele hans mission i fare.

Befri dragedronningen ...

Det var en umulig og håbløs opgave for nogen og ville betyde den visse død for de fleste. Men allerede under krigen havde Rhonin foreslået at gøre det. Hvis dragedronningen blev befriet, ville det fratage de sidste orker et af deres stærkeste våben. Men det var endnu ikke lykkedes at gøre det.

Rhonin var godt klar over at de fleste medlemmer af Rådet håbede at hans mission slog fejl. Hvis de slap af med ham, ville det som de anså for en skamplet på deres orden, blive visket bort. Der var noget dobbelt ved missionen: Rådsmedlemmerne ville blive positivt overraskede hvis det lykkedes ham at fuldføre den, men på den anden side de ville også blive lettede hvis det slog fejl for ham.

Det var altid noget at Rhonin kunne stole på Krasus. Det var Krasus der var kommet til Rhonin og havde spurgt ham om han stadig troede at han kunne gøre det umulige. Dragonmaw-klanen ville beholde magten over Khaz Modan for evigt hvis ikke Alexstrasza blev befriet, og så længe orkerne i området fortsatte Hordens arbejde, ville de udgøre et muligt samlingspunkt for orkerne i de bevogtede enklaver. Der var ingen der ønskede at krigen blussede op igen. Alliancen havde nok at gøre bare med at tage sig af de stridigheder der fandtes inden for egne rækker.

En kort tordenrumlen fik Rhonin rystet ud af de dybe tanker. Han så op, men der var kun nogle få vatskyer at se. Den rødhårede trol-

mand rynkede brynene og vendte sig mod Vereesa for at spørge hende om hun også havde hørt at det tordnede.

En anden og mere truende rumlen fik ham til at spænde alle muskler.

I samme øjeblik kastede Vereesa sig over ham; på en eller anden måde var det lykkedes hende at vende sig om i sadlen og springe hen imod ham.

Alt blev pludselig dækket af en kæmpemæssig skygge.

Vereesa og Rhonin stødte sammen, vægten af elveren og hendes våben fik dem begge til at vælte ned fra Rhonins hest.

Et øresønderrivende brøl fik jorden til at skælve under dem, og en kraft der var lige så mægtig som en orkan, flåede i træerne. Da trolldmanden ramte den hårde jord, opfattede han gennem smerten at hans hest udstødte et kort vrinsk – der i det næste øjeblik blev afbrudt.

„Bliv nede!“ råbte Vereesa gennem vinden og brølene. „Bliv nede!“

Alligevel vendte Rhonin sig om for at se op i luften – og blev mødt af et grupovækkende syn.

En drage i samme farve som en brølende ild fyldte himlen over ham. Mellem forpoterne holdt den de sørgelige rester af hans hest og kostbare og omhyggeligt udvalgte udstyr. Det blodrøde uhyre slugte resten af kadaveret i én mundfuld og havde allerede rettet blikket mod de bittesmå, ynkelige skikkelser nede på jorden.

Og oppe mellem bæstets skuldre sad et grotesk, grønligt væsen med drabelige hugtænder og en stridsøkse der så ud til at være næsten lige så lang som Rhonin var høj. Væsnet bjæffede ordrer på et disharmonisk sprog og pegede direkte på Rhonin.

Dragen åbnede munden på vid gab, blottede klørerne og dykkede ned mod ham.

„Endnu engang tak fordi De har afset tid til at tale med mig, Deres Majestæt,“ sagde den høje, sorthårede adelsmand med en fasthed og forståelse i stemmen. „Måske vil det alligevel lykkes os at forhindre denne krise i at ødelægge Deres gode arbejde.“

„I så fald,“ svarede den ældre, skæggede mand der var klædt i en elegant hvid og gylden officiel dragt, „vil Lordaeron og Alliancen være Dem stor tak skyldig, fyrst Prestor. Det er kun og alene Deres for-

tjeneste at jeg nu vover at nære håb om at Gilneas' og Stromgardes konger vil komme til fornuft." Selvom kong Terenas ikke selv var nogen klejn mand, følte han sig så lille ved siden af den høje Prestor.

Prestor smilede så man kunne se hans perfekte tænder. Terenas kunne næsten ikke have fundet en mand der så mere kongelig ud. Han havde kort, velkæmmet, sort hår og et glatbarberet ansigt med markerede træk, og den unge mand havde fået mange kvindehjerter i hoffet til at banke. Han var desuden intelligent, og han førte sig mere fyrsteligt end nogen anden fyrste i Alliancen, så derfor var det ikke spor overraskende at alle der var indblandet i Alterac-sagen, syntes godt om ham, selv Gilneas' hersker, Genn Greymane. Prestor havde et vindende væsen der sågar havde fået Greymane til at smile en sjælden gang; det havde Terenas fået at vide af sine forundrede diplomater.

Kong Terenas' gæst, der var en adelsmand som ingen havde hørt om for fem år siden, havde skabt sig noget af et ry. Prestor kom fra den mest bjergrige og upågtede region i Lordaeron, men derudover havde han aner i Alteracs kongefamilie. Under krigen blev hans lillebitte fyrstedømme ødelagt under et drageangreb, og han var draget til hovedstaden til fods uden så meget som en tjener ved sin side. Hans historie og det han havde opnået siden han ankom, var allerede kendt viden om. Hvad vigtigere var, han havde ofte givet kongen gode råd, også i den mørke tid da den aldrende Terenas havde overvejet hvad han skulle stille op med kong Perenolde. Prestor havde rent faktisk været tungen på vægtskålen. Han havde skaffet Terenas den nødvendige støtte til at overtage magten i Alterac og derefter indføre undtagelsestilstand i landet. Stromgardes Thoras Trollbane og de andre konger havde forstået at det var nødvendigt at tage affære imod den forræderiske Perenolde, men efter at krigen var slut, syntes de ikke længere det var så oplagt at Lordaeron fortsat skulle have kontrollen med Alterac. Nu så det endelig ud til at Prestor var den der kunne forklare det hele for dem og få dem til at acceptere en endelig beslutning.

Og det havde på det seneste fået den aldrende konge med de grove træk til at overveje en løsning der ville komme bag på selv den snu mand foran ham. Terenas nægtede at overgive Alterac til Perenoldes nevø, som Genn Greymane fra Gilneas støttede. Terenas mente heller

ikke det ville være klogt at dele riget mellem Lordaeron og Stromgarde. Det ville utvivlsomt skabe vrede, ikke alene i Gilneas, men også i Kul Tiras. Det var også helt udelukket at indlemme Alterac fuldstændig i Lordaeron.

Men hvad nu hvis Terenas overlod området til denne dygtige mand som alle beundrede, og som havde bevist at han ikke ønskede andet end fred og fordragelighed? Han var også en dygtig administrator, i hvert fald så vidt kong Terenas kunne bedømme, for slet ikke at tale om at han utvivlsomt ville blive ved med at være Terenas' ven og forbundsfælle ...

„Alvorligt talt, Prestor!“ Kongen rakte hånden op for at klappe adelsmanden, der var klart den højeste af de to, på skulderen. Prestor måtte være over to meter høj, men selvom han var slank, kunne man ikke kalde ham ranglet. Prestors blå og sorte uniform klædte ham og fik ham til at lignede en vaskeægte søhelt. „De har meget at være stolt af ... og meget at blive belønnet for! Tro mig, jeg skal sent glemme den rolle De har spillet i denne sag!“

Prestor strålede som en sol; han troede sandsynligvis at han snart ville få sit lillebitte fyrstedømme tilbage. Terenas besluttede sig for at lade ham blive i troen; kongen glædede sig til at se knægtens ansigtsudtryk når Terenas foreslog ham som Alteracs nye konge. Det var jo ikke hver dag man blev konge ... og da slet ikke hvis man ikke var af kongelig byrd.

Prestor tog afsked med kongen, bukkede elegant og trak sig så tilbage fra det kongelige gemak. Den gamle konge rynkede panden da Prestor var gået; det var som om hverken silkegardinerne eller de gyldne lysekroner, ja, end ikke det kridhvide marmorgulv kunne oplyse rummet nok nu da den unge adelsmand var gået. Fyrst Prestor skilte sig virkelig ud blandt de mange utiltalende hoffolk der myldrede rundt på paladset. Her var en mand som alle kunne stole på, en mand der fortjente tillid og respekt på alle områder. Terenas ville ønske at hans egen søn mindede mere om Prestor.

Kongen gned sig på den skæggede hage. Ja, han var den helt rigtige. Han var mand for at genopbygge et lands stolthed og samtidig genskabe harmonien mellem Alliancens parter. Nytt, stærkt blod.

Terenas kom derefter til at tænke på sin datter, Calia. Hun var stadig et barn, men ville utvivlsomt snart blive en stor skønhed. Hvis alt

gik vel, ville han og Prestor måske en dag styrke deres venskabsbånd og forbindelse yderligere med et kongeligt ægteskab.

Ja, nu ville Terenas tale med sine rådgivere og oplyse dem om sin holdning til denne sag. Han var overbevist om at de ville støtte ham. Han havde endnu ikke mødt nogen der ikke brød sig om den unge adelsmand.

Kong Prestor af Alterac. Terenas kunne levende forestille sig hvordan hans ven ville se ud i hovedet når han fik at vide hvor stor en belønning han ville få ...

„Jeg synes jeg kan ane et smil på Deres ansigt – er der nogen der er kommet af dage på grufuld og blodig vis, Deres Ondskabsfuldhed?“

„Spar mig for dine morsomheder, Kryll,“ svarede fyrst Prestor mens han lukkede den svære jerndør bag sig. Oven over dem i det gamle palæ som Prestor havde fået af sin vært, kong Terenas, stod nogle tjenerne som Prestor personligt havde udvalgt, og de sørgede for at der ikke kom uønskede gæster. Deres herre havde travlt, og selvom ingen af tjenerne var helt klar over hvad der foregik i kælderværelserne, havde de fået besked på at det ville koste dem livet hvis han blev forstyrret.

Prestor regnede ikke med at blive afbrudt, og han vidste at lakajerne ville adlyde denne ordre, om så det kostede dem livet. Den magiske formular han havde fortryllet dem med, og som var en variation af den der havde fået kongen og hans hof til at sætte så stor pris på den charmerende fyrste, tillod ingen vaklen i geleddet. Han havde gennem tiden videreudviklet den så den efterhånden var temmelig effektiv.

„Jeg undskylder allerydmygst, prins Tvetunge!“ smiskede den lille, senede mandsling der stod foran Prestor. Der var en snert af noget skælmisk og vanvittigt og umenneskeligt i Krylls stemme – hvilket ikke var overraskende, for han var en goblin.

Kryll nåede knap adelsmanden til bæltet, og man kunne godt forledes til at tro at det lille, smaragdgrønne væsen var svageligt og enfoldigt. Men det sindssyge smil blottede hans lange, uhyggeligt skarpe tænder og hans tunge, der var rød som blod og en anelse kløvet i spidsen. De smalle, gule øjne uden synlige pupiller strålede af lystighed, men det var den slags lystighed der kommer af at rive vingerne

af fluer eller armene af forsøgspersoner. En kam af mat, brun pels startede omme i goblinens nakke og sluttede i en vild manke oven over den hæslige skabnings lave pande.

„Vi har noget der skal fejres.“ Kældersalen var før i tiden blevet brugt som vinkælder. Dengang havde jordens kølighed sørget for at flaskerne i de mange vinreoler havde den helt rigtige temperatur. Men takket være en lille indsats fra Krylls side føltes det kæmpemæssige rum nu som om det lå inde midt i en vulkan.

For fyrst Prestor føltes det helt hjemligt.

„Fejres, o Falskhedens Mester?“ fniste Kryll. Han fniste en hel del, især når der var ondskab under opsejling. Det grønne væsen havde to hovedinteresser: at eksperimentere og at lemlæste, helst begge dele på samme tid. Den bageste del af kammeret var således fyldt med bænke, flasker, pulvere, løjerlige anordninger og makabre genstande som alle var blevet indsamlet af goblinen.

„Ja, Kryll, fejress.“ Prestor så på Kryll med sine gennemborende, ibenholt sorte øjne uden at blinke, og straks forsvandt goblinens drilske smil sporløst. „Du vil da gerne leve længe nok til at deltage i festlighederne, vil du ikke?“

„Jo ... herre.“

Prestor tav et øjeblik for at tage en dyb indånding af den hede luft. Et lettet udtryk viste sig i hans smukke ansigt. „Hvor jeg dog savner det ...“ Hans ansigt blev hårdt. „Men jeg må vente. Man skal kun tage af sted når det er strengt nødvendigt, ikke sandt, Kryll?“

„Netop, herre.“

Prestor smilede ildevarslende. „Lige nu står du foran Alteracs kommende konge.“

Goblinen bukkede sin slanke, men muskuløse krop så langt forover at hans hoved næsten rørte gulvet. „Vær hilset, Deres majestæt, kong D..“

Der lød en raslen som fik dem begge til at se til siden. En mindre goblin åbnede en metalrist i en gammel ventilationsskakt. Goblinen trak sig smidigt op gennem åbningen og ilede hen til Kryll. Den nye havde et djævelsk grin på sit grimme fjæs, men grinet forsvandt så snart Prestor stirrede på ham.

Den anden goblin hviskede noget ind i Krylls store, spidse øre. Kryll hvæste, og med en affærdigende håndbevægelse sendte han

den nye bort igen. Den nye forsvandt atter ud gennem den åbne rist.

„Hvad er der?“ Selvom Prestor sagde det roligt og blidt, var det helt tydeligt at goblingen ville gøre klogest i at svare i en fart.

„Ahh, Deres Nåde,“ begyndte Kryll, og igen bredte det sindssyge smil sig i hans bestialske ansigt. „De har heldet med Dem i dag, ja, De har! Måske skulle De indgå et væddemål! Stjernerne må sandelig stå gunstigt ...“

„Hvad er der?“

„Der er nogen ... nogen der vil prøve at befri Alexstrasza ...“

Prestor stirrede. Han stirrede så længe og så intenst at Kryll var nær ved at visne foran ham. *Nu*, tænkte goblingen, *nu kommer døden*. Det var faktisk en skam. Der var stadig så mange eksperimenter han ville have foretaget, så mange sprængstoffer han ville have afprøvet ...

I samme øjeblik brød den høje, sorte mand foran ham ud i latter, en latter der var dyb, dystert og ikke helt naturlig.

„Storartet ...“ fik fyrst Prestor sagt imellem to latterbrøl. Han rakte armene i vejret som om han ville gribe fat om selve luften. Hans fingre virkede usandsynlig lange; de lignede næsten kløer. „Det er jo storartet!“

Han blev ved med at le, og mens han gjorde det, satte goblingen Kryll sig til rette på en stol. Han var forundret over det besynderlige syn og rystede ganske svagt på hovedet.

„Og folk siger at *jeg* er skør,“ mumlede han for sig selv.